

πού και σ' έλιους έμπροστά
μούλεγε πώς την βασάζ,
κι' ήταν ψέμμα;

Πώς σήμερα με πολεμείς με δόλους κι' άπιστίες
φρικτής άχριστίας,
και την Βουλήν ξανάφερες κι' έκανες τώρα πλάτη
του Κόντε του Κορριάτη;

Μά' πές του σε παρακλώ του Κόντε-Ρεπανάμα
νά μην ξεγυρνά τὰ πατερά, μήτε τὰ καθρονάμα,
'πές του κι' αυτόν νά μην ξεγυρνά τόν Δέλτα Ντελγαζάνου,
όπου με νείν σύμβαισι από την Λόντρα θνάει.

Κι' αν πάλι της άριδες του μέσ' στο Κουβέρνο στρώνη
κι' σένε σ' εκατόφερε και σ' έβζαλε 'στο τζόγο,
'πές του πώς βγάλε ζήτημα γυζ τόν Κολοκοτρώνη
και γιζ τόν Ρήγα τών Φερών και τόν Πακλιολόγο.

Κι' αν μ' έλ' αυτά δέν φοβήθη, κι' αν μ' έλ' αυτά δέν πέση,
'πές του πώς την 'Ορέστει του βγάλε μέσ' στη μέση.

'Πές του γιζ την διάλυσι νά μην άντιμιλήση
κι' άλλοιμόνο του τρεις φορές αν δέν την διαλύση.
'Πές του πώς άνακάτεψε και πάλι τη χολή μου,
'πές του πώς δέν τόν σιμάζομαι και πώς σανάδες στήνω
κι' έμπρός εις τόν Λεβίδη του, τόν πρώην Νικολή μου,
κι' έμπρός 'στον Κουμουδορο του, κι' έμπρός 'στον Βελε-

ποσ' 'στον θεσμών τόν 'ξέστανε του πυρωμένο τζάκι
(στίνω,
και τώρα συνεργάζεσαι μετά του Σαπουτζάκη.

'Πές του Κορριάτη γρήγορα, που τούγινες γεφύρι,
πώς δέν θά 'δῃ χαίρι,
'πές του πώς φαίνεται μικρός γιζ την πολιτική,
'πές του πώς δίγως νά ντραπώ
καθώς και σένε θά τόν 'πώ
Δούγκαν άρσενική.

Τρέξ ά προπό... κι' έγώ προγής μ' ένα ψηλό κολάρο
έπῃνα 'στο Βασιλικό την Δούγκαν νά κιαλάρω,
και κῆτι γέρο-Σάτυροι, βρε Φασουλή παλάβα,
πού γιζ την τέχνη τη γυμνή νομόθου φωτίζ και λαύρα,
φευμάρον με λορνά
της Δούγκαν τὰ καννά,
κι' έγώ πού λές 'στης άντζας της εκάρφωσα τὰ κιάλια μου
κι' έπέφτανε τὰ σάλια μου,
κι' έβγαζα τὸ μαντύλι μου...
καϊμὸ πούχαν τὰ χείλη μου!

Κάτω 'στο Βασιλικό πῆναιμφοί μεγάλοι
γιζ την Δούγκαν την κυρά,
πού σάν Εβζα μιά χαρά
'στη Σιχνη προβάλλει.

Κι' εδειξε μέσ' στο χορό τόν αστραγάλο της
και την άντζα τη χυτή,
νεραντζούλα φουντωτή,
κι' ο κατόγμνος χορός 'βγήκε σε καλό της.

'Πῆρε μπόλιμο παρῶ, 'πῆρε και συγνάσα,
κι' ο χορός καλά κρατέι,

νεραντζούλα φουντωτή,
'στον Ρωμηών τῆ ράτσα.

Είδε γέρο—Σειληνός και πολλούς εν τέλει,
και 'στο θεατρό—κοντή—
'γίνην' ένα πατριωτή
γιζ τῆς Μις τὰ μέλη.

Κι' άλλο βράδυ, λέν πολλοί με χορομανιά,
νά τὰ ζακαδέιζης, Μίς,
νά φρενιάσωμε κι' έμεις
γιζ καλλιτεχνία.

Κι' είδα πολὺ χορευτικῆς
της Δούγκαν της πολιτικῆς.

Είδα και τὴν Κορριάτενα, τὴν λιγερὴ Κοντέσα,
'στο Παρλαμέντο μέτα.

Είδα τὴν Θεοδωρούλα μας, πούπε τὸν Ράλλη Δούγκαν,
άντικρουσα και τὴν Ραζλοῦ,μὰ και τὴν Μις τὴν Μούγγαν,
τούτῆστι τὸν Ζαΐμη.

Πηδών και φανερόνουν με στάσεις και κουνήματα
τούς πόνους κάθε στρουγγας, τούς πόθους, τὰ φρονήματα.
Πολλὰ τὰ βάσανά των, πολλὰ τὰ βάσανά μας,
κι' ἡ φωροκώστενά μας,
όπου γυμνὴ γυρίζε 'στὰ χρόνια τὰχικινά,
πατέε σε κούκαλ' άδεμα κι' από μισαλο γυμνά.

'Απάνω κάτω φάγει... γυμνότης πανταχοῦ
τοῦ κράτους τοῦ πλουσίου κι' εικονικός πτωχοῦ.
Με τὸ γυμνὸ της σῶμα
φάγει κι' έμεις άκούμα.

Σωτήρας πάντα και παντοῦ καταζήτει με θηήους
νά σώσουν τούς άμύους
μὰ 'βρίσκει Ποσπερηνδες, μὰ 'βρίσκει Θεατρίνους
από 'ντροπὴ γυμνοῦ.

Τὴν είδες τὴν Μις Δούγκαν, τῆς τέχνης λατρευτά;
τὴν είδα χθές τὸ βράδυ, πού 'μάζευε λεφτά.
Με τὴν γυμνότητά της έπέτυχε κι' εδῶ,
και τὸ γυμνὸ κορμί της εστάθηκα νά 'δῶ.

Δέν κλαίω τὴν Μις Δούγκαν, τὴν ζέσεκτη κυρά,
κλαίω τῆς Ρωμηοσύνης τὴν γυμνεμα, φουκαρῶ,
κι' ελα νά φῆς στηλιζάρι με τρία πατερά.

Τὸ ζακουστό Σικάγο μέσ' 'στην ὁδὸν Αἰόλου
τοῦ Θῆτ' Αντωνοπούλου τὸν κόσμον κατακτῶ...
κάλτσαις γιζ κάθε πόδι και κάλτσαις τοῦ δικδούλου,
και πλουσίον εις εἶδη ποικίλα και πλεκτά,
ζιλίδες, κασκοροσδες, φανέλαις, έσωφώρα,
κι' όλα μαζί και χῶρα,
κι' έμπρός εις τὸ Σικάγο και 'στην 'Αμερική
κι' εκείνοι πού δέν ἔχουν νά βάλουνε βρακί.